

1

Als een gevangenis zo iets is als dit, dacht Alexa Marcus, zou ik daar best willen zitten. Desnoods voorgoed.

Ze stond met Taylor Armstrong, haar beste vriendin, in een lange rij voor de populairste bar in Boston. De bar heette de Slammer en maakte deel uit van een luxe hotel dat vroeger een gevangenis was geweest. Ze hadden zelfs de tralies voor de ramen laten zitten, en ook de gigantische centrale ronde ruimte was er nog, met loopbruggen eromheen, zodat het idee van een cellenblok behouden was gebleven.

Ze keek naar een stel jongens achter zich. Het leken corpsballen van het MIT die te veel hun best deden om er cool uit te zien: overhemd over de broek heen, goedkope blazer, al die troep in hun haar, de gifdampen van Axe-bodyspray. Als ze om twee uur 's nachts naar huis strompelden, zouden ze kotsen op de brug naar Cambridge en klagen over de meisjes in de Slammer, hoe lelijk die waren.

‘Mooi, die rokerige ogen,’ zei Taylor, die naar Alexa’s oogmake-up keek. ‘Zie je wel? Het staat je fantastisch!’

‘Het kostte me bijna een uur,’ zei Alexa. De valse wimpers, de eyeliner van zwarte gel en de donkergrijze oogschaduw: ze leek net een hoer die door haar pooier in elkaar was geslagen, vond ze.

‘Ik doe het in een halve minuut,’ zei Taylor. ‘En moet je nou eens zien. Je bent opeens een bloedmooie meid in plaats van een provinciaal kakmeisje.’

‘Zo provinciaal ben ik nou ook weer niet,’ protesteerde Alexa. Ze

keek naar twee magere, Europees uitziende jongens die rookten en in hun telefoontjes praatten. Leuk, maar misschien gay? ‘Pa woont in Manchester.’ Ze had bijna gezegd: ‘Ik woon in Manchester,’ maar ze beschouwde de grote villa waarin ze was opgegroeid niet meer als haar thuis, niet sinds pa met die Belinda was getrouwd, die gelukzoekster van een stewardess. Alexa woonde al bijna vier jaar niet meer thuis, niet sinds ze naar Exeter was gegaan.

‘Ja, oké,’ zei Taylor. Alexa hoorde hoe ze dat zei. Taylor moest haar altijd onder de neus wrijven dat ze een meisje uit de betere kringen was. Taylor was zelf opgegroeid in een groot huis aan Louisburg Square in de wijk Beacon Hill – haar vader was senator – en vond zichzelf een meisje uit de stad, en dus cooler en gewiekster dan alle anderen. Daar kwam nog bij dat ze de afgelopen drie jaar op de Marston-Lee Academy had gezeten, het therapeutische internaat in Colorado, ‘streng voor je eigen bestwil’, waar de senator haar heen had gestuurd om haar op het goede spoor te brengen.

Nou, dat was dan mooi niet gelukt.

Telkens wanneer Taylor in een vakantie naar Boston kwam, had ze weer een ander uitdagend uiterlijk. Het jaar daarvoor had ze haar haar gitzwart geverfd, met een pony. Deze avond had ze gekozen voor nauwsluitende zwarte, gladde leggings, een oversized doorschijnend grijs t-shirt, een zwarte kanten beha en korte laarsjes met studs. Alexa, minder avontuurlijk ingesteld, droeg haar inktzwarte strakke jeans met haar geelbruine leren jasje van Tory Burch over een tanktopje. Oké, ze liep niet zo ver op de mode vooruit als Taylor, maar een provinciaaltje kon je haar toch echt niet noemen.

‘O god,’ mompelde Alexa toen de rij opschoof en ze dichterbij de uitsmijter kwamen.

‘Rustig nou maar, Lucia,’ zei Taylor.

‘Lucia...?’ begon Alexa, en toen wist ze weer dat ‘Lucia’ de naam op haar valse identiteitsbewijs was. Eigenlijk was het een echt identiteitsbewijs, alleen niet van haar – ze was zeventien, en Taylor was net achttien geworden, en je mocht niet drinken onder de eenentwintig, wat trouwens oerstom was. Taylor had Alexa’s valse identiteitsbewijs van een ouder meisje gekocht.

‘Gewoon die portier aankijken en doen of er niks aan de hand is,’ zei Taylor. ‘Het komt wel goed.’

Natuurlijk had Taylor gelijk.

De portier wilde niet eens hun papieren zien. Toen ze in de hal van het hotel kwamen, volgde Alexa haar vriendin naar de ouderwetse lift, zo’n geval met een pijltje voor de verdieping waar hij was. De liftdeuren gingen open, gevolgd door het metalen harmonicahek erachter. Taylor stapte tegelijk met een stel anderen in. Alexa aarzelde, glipte naar binnen, huiverde – god, wat had ze de pest aan liften! –, en net op het moment dat het harmonicahek zich sloot, zei ze vlug: ‘Ik neem de trap.’

Ze kwamen op de tweede verdieping bij elkaar en bemachtigden een paar grote zachte stoelen. Een serveerster met zo’n minuscuul haltertopje dat je de bloemtatoeage onder haar oksel kon zien, nam hun bestelling op: ieder een wodka-soda van Ketel One.

‘Moet je die meiden op de bar zien,’ schreeuwde Taylor. Modellen in strakke zwarte leren shorts en zwarte leren vestjes paradeerden over de bar alsof het een catwalk was.

Een van de corpballen van het MIT probeerde op een nogal intimiderende manier met hen aan te pappen, maar Taylor poeierde hem af: ‘Ja, ik zal je bellen – als ik weer bijles in differentiaalrekening nodig heb.’

Alexa voelde dat Taylor naar haar keek.

‘Hé, wat is er, meid? Je gedraagt je al depressief sinds je hier bent.’

‘Ik voel me goed.’

‘Heb je misschien andere medicijnen nodig of zo?’

Alexa schudde haar hoofd. ‘Pa doet, eh, zo vreemd.’

‘Dat is niks nieuws.’

‘Alsof hij ineens paranoïde is geworden. Hij heeft nu ook bewakingscamera’s laten installeren. In en om het huis.’

‘Nou, hij is ook zo ongeveer de rijkste kerel van Boston. Of een van de rijksten...’

‘Weet ik, weet ik,’ onderbrak Alexa haar. Ze wilde dat niet horen. Haar hele leven had ze er last van gehad dat ze een rijk kind was. Ze

moest altijd doen alsof ze niet zo rijk was, want anders werden haar vriendinnen jaloers. ‘Hij was altijd al een controlfreak, maar dit ligt anders. Ik denk dat hij bang is dat er iets te gebeuren staat.’

‘Probeer maar eens te leven met een vader die senator is!’

Taylor keek wat ongemakkelijk. Ze rolde met haar ogen, schudde afkerig haar hoofd en keek naar de bar, waar het nu erg druk was. ‘Ik moet weer iets te drinken hebben,’ zei ze. Ze riep de serveerster naar zich toe en vroeg om een *dirty* martini. ‘Jij ook?’ vroeg ze Alexa.

‘Nee, ik heb nog.’ Eigenlijk had ze een hekel aan sterkedrank, vooral aan wodka. En gin was nog het ergst. Hoe kon iemand dat spul vrijwillig drinken? Het was net of je Listerine inslikte.

Alexa’s iPhone trilde. Ze haalde hem tevoorschijn en las het sms-je. Een vriendin op een groot studentenfeest in Allston: het was geweldig, en of ze ook kwam. Alexa typte ‘sorry, kan niet’ in. Toen zei ze abrupt: ‘Hé, heb ik je dit ooit laten zien?’ Ze zocht in haar iPhone tot ze de app. vond die ze net had gedownload, zette hem aan en hield de iPhone bij haar mond. Als ze erin praatte, kwamen de woorden er schel en vreemd uit, als de stem van Knabbel of Babel: ‘Hé, schat, wil je mee naar mijn kamer, dan trekken we onze kleren uit en doen we een beetje algebra.’

Taylor slaakte een gillette. ‘Wat is dat?’ Ze probeerde het telefoontje te pakken, maar Alexa trok het weg, maakte het scherm leeg en sprak met de griezelige stem van Golleml uit *Lord of the Rings*. ‘*Must have preciousssss!*’ zei ze.

Taylor piepte van plezier, en ze lachten allebei zo hard dat de tranen in hun ogen sprongen. ‘Zie je wel – nou voel je je al beter,’ zei Taylor.

‘Mag ik bij jullie komen zitten?’ Een mannenstem.

Alexa keek op en zag een man staan. Maar het was niet een van de corpballen. Beslist niet. Deze had donker haar en bruine ogen, baardstoppels van een dag, en hij zag er fantastisch goed uit. Zwart overhemd met dunne witte streepjes, smalle taille, brede schouders.

Alexa glimlachte, bloosde – ze kon het niet helpen – en keek Taylor aan.

‘Kennen we jou?’ vroeg Taylor.

‘Nog niet,’ zei de man met een oogverblindende glimlach. Achter in de twintig, begin dertig? Dat was moeilijk te zeggen. ‘Mijn vrienden hebben me gedumpte. Ze gingen naar een feest in het South End waar ik niet heen wilde.’ Hij had een licht Spaans accent.

‘Er zijn maar twee stoelen,’ zei Taylor.

Hij zei iets tegen een stel dat naast hen zat en schoof een lege stoel naar hen toe. Toen stak hij zijn hand uit om die van Taylor en daarna die van Alexa te schudden.

‘Ik ben Lorenzo,’ zei hij.

2

In de toiletten hadden ze Molton Brown-zeep (Thai Vert) en echte handdoeken die perfect vierkant waren gevouwen. Alexa werkte haar lipgloss bij, terwijl Taylor haar ogen opknapte.

‘Hij is gek op je,’ zei Taylor.

‘Waar heb je het over?’

‘Alsof je dat zelf niet weet.’ Taylor streek met een kohlpotlood langs haar ogen.

‘Hoe oud schat je hem?’

‘Weet ik niet. In de dertig?’

‘Dertig? Ik dacht dat hij misschien dertig was, op z'n hoogst. Zou hij weten dat wij nog maar...’ Maar er kwamen twee andere meisjes de toiletten in, en ze liet haar woorden in de lucht hangen.

‘Doe het maar,’ zei Taylor. ‘Het is cool. Echt waar.’

Toen ze zich eindelijk een weg terug naar hun stoelen hadden gebaand, met de Black Eyed Peas zo hard uit de speakers dat haar oren er pijn van deden, verwachtte Alexa min of meer dat Lorenzo weg zou zijn.

Maar hij was er nog. Hij zat een beetje onderuitgezakt in zijn stoel en nam slokjes van zijn wodka. Alexa pakte haar drankje – een peartini, op aanraden van Lorenzo – en zag tot haar verbazing dat het half leeg was. Jezus, dacht ze. Ik ben echt dronken.

Lorenzo liet weer die schitterende glimlach zien. Zijn ogen waren niet zomaar bruin, zag ze. Ze waren lichtbruin. Als die mooie stenen, dacht ze: tijgeroog. Ze had een sjaaltje met tijgerogen dat haar moeder haar een paar maanden voor haar dood had gegeven. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om dat sjaaltje te dragen, maar keek wel graag naar de stenen.

‘Als jullie het niet erg vinden,’ zei Taylor, ‘moet ik nu echt gaan.’

‘Taylor!’ zei Alexa.

‘Waarom?’ zei Lorenzo. ‘Blijf toch.’

‘Ik kan niet,’ zei Taylor. ‘Mijn vader blijft voor me op.’ Met een veelbetekenende fonkeling in haar ogen wuifde Taylor nog even en verdween toen in de menigte.

Lorenzo ging op Taylors stoel zitten, naast die van Alexa. ‘Het geeft niet. Vertel me eens over jou, Lucia. Waarom heb ik je hier nooit eerder gezien?’

Een ogenblik vergat ze wie ‘Lucia’ was.

Nu was ze echt dronken.

Ze had een gevoel alsof ze boven de wolken zweefde. Ze zong met Rihanna mee en grijnsde als een idioot, terwijl Lorenzo iets tegen haar zei. Alles om haar heen zweefde. Het kostte haar moeite om haar stem te scheiden van die van alle andere mensen. Het was een kakofonie van duizend afzonderlijke gesprekken, flarden van zinnen, dat alles over elkaar heen, zonder ook maar enige betekenis. Ze had een droge mond. Ze wilde haar glas Pellegrino pakken, maar gooide het om. Glimlachte schaaapachtig. Ze staaarde met open mond naar het gemorste water, verbaasd omdat het glas niet was gebroken, en keek Lorenzo met een gekke glimlach aan. Hij beantwoordde haar blik met die spectaculaire glimlach van hem, zijn bruine ogen zacht en sexy. Hij pakte zijn servet en liet het over de plas vallen om het water op te zuigen.

‘Ik geloof dat ik naar huis moet,’ zei ze.

‘Ik breng je,’ zei hij.

Hij gooide een stel twintigjes op de tafel, stond op en pakte haar hand vast. Ze probeerde ook op te staan, maar het was of haar knieën gescharnierd waren en de scharnieren niet werkten. Hij pakte haar hand opnieuw vast, legde zijn andere hand om haar middel en trok haar min of meer overeind.

‘Mijn auto...’

‘Je kunt beter niet gaan rijden,’ zei hij. ‘Ik breng je wel thuis. Je kunt morgen je auto ophalen.’

‘Maar...’

‘Het is geen probleem. Kom, Lucia.’ Hij leidde haar met zijn sterke armen door de menigte. Mensen die spottend naar haar keken, hun lach galmend in haar oren, de lichten als streperige, glinsterende regenbogen, alsof ze onder water was en opkeek naar de lucht, alles zo ver weg.

Nu voelde ze de aangename, frisse koelte van de late avondlucht op haar gezicht.

Verkeerslawaaai, autoclaxons, geluiden die als stroop voorbijgle-
den.

Ze lag op de achterbank van een auto die ze niet kende, haar wang tegen het koude, harde, gebarsten leer gedrukt. De auto rook naar verschaalde sigarettenrook en bier. Er rolden een paar bierflesjes over de vloer. Een Porsche, daar was ze vrij zeker van, maar oud en vies vanbinnen. Heel anders dan wat ze van iemand als Lorenzo zou verwachten.

‘Weet je de weg?’ probeerde ze te zeggen. Maar de woorden kwamen er brabbelen uit.

Ze voelde zich zeeziek en hoopte dat ze niet op de achterbank van Lorenzo’s Porsche zou overgeven. Dat zou erg zijn.

Ze vroeg zich af: hoe wist hij waar hij heen moest rijden?

Nu hoorde ze het autoportier open- en dichtgaan. De motor was uitgezet. Waarom stopte hij zo gauw?

Toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat het donker was. Geen straatverlichting. Ook geen verkeersgeluiden. In haar trage hersenen ging een vaag alarmsignaal af. Liet hij haar hier achter? Waar waren ze? Wat deed hij?

Er liep iemand naar de Porsche toe. Het was te donker om zijn gezicht te kunnen zien. Hij was slank en gespierd; meer kon ze niet zien.

Het portier ging open, en het binnenlicht ging aan en viel op het gezicht van de man. Kaalgeschoren hoofd, felle blauwe ogen, spitse kin, ongeschoren. Knap, totdat hij glimlachte en zijn bruine knaagdiertanden liet zien.

‘Kom maar met me mee,’ zei de nieuwe man.

Ze werd wakker op de achterbank van een grote nieuwe SUV. Misschien een Escalade, of een Navigator.

Het was daar heel warm, bijna heet. Er hing een geur als van goedkope luchtverfrisser.

Ze keek naar het achterhoofd van de bestuurder. Hij had gemillimeterd zwart haar. Op zijn nek kroop een vreemde tatoeage onder zijn sweatshirt vandaan. Haar eerste gedachte was: boze ogen. Een vogel?

‘Waar is Lorenzo gebleven?’ probeerde ze te zeggen, maar ze wist niet precies wat eruit kwam.

‘Blijf nou maar liggen en rust lekker uit, Alexa,’ zei de man. Hij had ook een accent, maar scherper, met meer keelklanken.

Het klonk als een goed idee. Ze zakte weg, maar toen bonkte op eens haar hart, alsof haar lichaam eerder tot een besef kwam dan haar geest.

Hij wist haar echte naam.

‘Eerst even dit,’ zei de kleine man. ‘Ik mag altijd graag weten met wie ik zaken doe.’

Ik knikte en glimlachte.

Wat een lul.

Als kleinemannenziekte door de moderne geneeskunde zou worden beschouwd als het ernstige syndroom dat het is, zouden alle leerboeken een foto van Philip Curtis gebruiken, samen met die van Mussolini, Attila de Hun en natuurlijk de patroonheilige van alle miniatuurtirannen: Napoleon Bonaparte. Toegegeven, ik ben boven de een meter tachtig, maar ik ken ook veel lange mannen met kleinemannenziekte.

Philip Curtis, zoals hij zich noemde, was zo klein en compact dat ik het gevoel had dat ik hem in één hand kon oppakken om hem uit het raam van mijn kantoor te gooien, en zo langzamerhand kwam ik sterk in de verleiding. Hij was hooguit een meter vijfenvijftig, glimmend kaal, en droeg een bril met een enorm zwart montuur. Hij zou wel denken dat hij door die bril imposant overkwam, maar in plaats daarvan leek hij net een schildpad die zijn schaal kwijt was en zich daar heel kwaad om maakte.

Het Patek Philippe-horloge aan zijn pols moest wel zestig jaar oud zijn. Daar kon ik veel uit afleiden. Het was het enige dure voorwerp dat hij droeg, en het wees op geërfd geld. Zijn Patek Philippe moest van een vorige generatie zijn geweest, waarschijnlijk van zijn vader.

‘Ik heb research naar u gedaan.’ Hij trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘Ik heb grondig onderzoek verricht. Ik moet zeggen dat u niet veel sporen achterlaat.’

‘Dat heb ik gehoord.’

‘U hebt geen website.’

‘Die heb ik niet nodig.’

‘U staat niet op Facebook.’

‘Mijn tienerneefje staat er wel op. Telt dat ook?’

‘Google leverde bijna niets op. En dus heb ik hier en daar geïn-

formeerd. U schijnt een nogal ongewone achtergrond te hebben. U hebt aan Yale gestudeerd, maar uw studie niet afgemaakt. U hebt een paar zomerstages bij McKinsey gedaan, nietwaar?’

‘Ik was jong. Ik wist niet beter.’

Hij keek me aan met de glimlach van een reptiel. Een klein reptiel. Een gekko of zoiets. ‘Ik heb daar zelf gewerkt.’

‘En ik begon bijna respect voor u te krijgen,’ zei ik.

‘Wat ik niet begrijp, is dat u met uw studie aan Yale stopte om in het leger te gaan. Waarom deed u dát? Mannen als wij doen dat niet.’

‘Naar Yale gaan?’

Hij schudde geërgerd zijn hoofd. ‘Weet u, de naam Heller kwam me bekend voor. Uw vader is Victor Heller, nietwaar?’

Ik haalde mijn schouders op alsof ik me betrappt voelde.

‘Uw vader was een ware legende.’

‘Is,’ zei ik.

‘Pardon?’

‘Is,’ herhaalde ik. ‘Hij leeft nog. Hij zit een gevangenisstraf uit van meer dan twintig jaar.’

‘Ja, ja. Nou, hij heeft een lelijke douw gehad.’

‘Dat zegt hij tegen iedereen.’ Mijn vader, Victor Heller, de zogeheten Vorst der Duisternis van Wall Street, moest achtentwintig jaar zitten voor effectenfraude. Als je hem een ‘legende’ noemde, deed je hem veel eer aan.

‘Ik ben altijd een groot bewonderaar van uw vader geweest. Hij was een echte pionier. Aan de andere kant durf ik te wedden dat als sommige potentiële cliënten horen dat u de zoon van Victor Heller bent, ze zich wel twee keer bedenken voor ze u inhuren.’

‘Denkt u dat?’

‘U weet wat ik bedoel, de hele...’ Hij wist even niet hoe hij verder moest gaan en kwam toen waarschijnlijk tot de conclusie dat hij dat niet behoefde. Het was wel duidelijk wat hij bedoelde.

Maar zo gemakkelijk liet ik hem er niet mee wegvallen. ‘U bedoelt: de appel valt niet ver van de boom? Zo vader, zo zoon?’

‘Eh, ja, min of meer. Dat zal sommige mensen dwarszitten, maar mij niet. O nee. Zie ik het goed, dan maakt u zich waarschijnlijk